

е тжпа. Ние сами постоянно разбръкваме издъно нашия животъ. Бива да размжтишъ водата, когато ловишъ риба, но да я размжтвашъ постоянно, и когато си изловилъ всичката риба, не бива. Често жената се разгнѣвява на мжжа и му мжти водата. „Какво искашъ? Рокля? Хайде, нà ти рокля“, каже мжжътъ. Обистри се езерото. Утрѣ жената пакъ иска да хване риба — пакъ размжтва водата: сега вече иска копринена рокля, часовникъ, да отиде на разходка. „Хайде, нà“, ѝ отговаря мжжътъ. Но този мжжъ единъ день пропада, нѣма пари и — какво прави? — взема, че избѣгва. Значи, езерото прѣсхва и изгубва рибата си и дори водата си. Какво тогава жената ще мжти? Да мжтимъ постоянно живота, да смушаваме себе си — това не значи да разбираме живота. Ще мжтимъ, ще мжтимъ, най-послѣ ще умремъ.

Да-ли сте помислили какво нѣщо е смъртъта? Нарисувана е въ картинитѣ — човѣкъ състоящъ отъ кости и съ коса въ ржка. Провѣрили ли сте, дали е така? „Не; майка ми и баба ми сж ми разказвали, че е така“. Може-би туй да е вѣрно, но разбрали ли сте смисъла на тия кости, защо смъртъта е прѣдставена като човѣкъ безъ мускули? Трѣбва да бждете чисти като коститѣ, които сж бѣли; значи, трѣбва да бждете добродѣтелни. Всѣко нѣщо, което не е чисто, ще бжде изхвърлено; само добродѣтелята нѣма да бжде закачана. Имате, слѣдователно, една емблема, за да не бждете засѣгани. Прѣстѣпите ли Божия законъ, всѣкога ще бждете закачани. Страхъ отъ наказание човѣкъ трѣбва да има прѣди, а не слѣдъ съгрѣшаването. Плачътъ не спасява човѣка; спасението седи въ организира-